

Ман ба шумо як савол дорам: агар имрӯз мемиред, оё аниқ медонед, ки ба биҳишт меравед?

Библия ба мо мегӯяд, ки мо комилан боварӣ дошта метавонем - ман ба шумо ин кафолат медиҳам. Пеш аз ҳама дар Румиён 3:23 Китоби Муқаддас мегӯяд: «Зеро ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд» .

Ҳар як шахс гуноҳ кардааст, инро фаҳмидан хеле осон аст. Китоби Муқаддас ҳатто мегӯяд, ки «фикри беақлӣ гуноҳ аст» , аз ин рӯ ҳатто фикр кардани чизӣ аблаҳ гуноҳ аст. Китоби Муқаддас мегӯяд: «Барои ҳар кӣ медонад, ки неки карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст» . Ҳамин тавр, ҳатто аз иҷрои он даст кашид чизӣ хуб гуноҳ аст - ҳамин тавр, ҳамаи мо гуноҳ кардаем ва дар ҳақиқат, ҳамаи мо ҳар рӯз гуноҳ мекунем, зеро ҳеҷ яке аз мо комил нест - "Чунон ки навишта шудааст: одил нест, касе нест".

Китоби Муқаддас инчунин мегӯяд, ки ҷазои гуноҳи мо вучуд дорад - дар Румиён 6:23 гуфта шудааст: "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст". Аммо на танҳо ин - дар китоби Ваҳй, он марги дуҷумро қайд мекунад. Дар он гуфта мешавад: «Ва мамот ва дӯзах ба кӯли оташ андохта шуданд: ин марги дуҷум аст. Ва ҳар кӣ дар китоби ҳаёт навишта нашудааст, дар кӯли оташ андохта шуд» .

албатта кӯли оташ он чизест, ки мо онро дӯзах низ меномем - ҷое, ки одамон барои гуноҳҳои худ то абад ҷазо хоҳанд дод - ҷои оташ ва кибрит, ҷои даҳшатноки ҷазо. Дар боби 21-уми Ваҳй, он рӯйхати шахсонро, ки ба дӯзах мераванд, оварда шудааст - дар он гуфта шудааст: "Аммо тарсонандагон ва беимонон, ва зишторон, ва қотилон ва фоҳишагон, ва ҷодугарон ва бутпарастон ва ҳама дурӯғгӯён. дар кӯли оташ ва кибрит месӯзад, ки ин мамоти дуҷум аст» . Ҳамин тавр, дар он одамони воқеан бад, ба мисли қотилон ё ҷодугарон ёдовар мешавад, аммо баъд гуфта мешавад: "Ҳамаи дурӯғгӯён дар кӯли оташ ва кибрит месӯзонанд.

ки марги дуҷум аст". Ва албатта мо ҳама дурӯғ гуфтем, аз ин рӯ ҳама гуноҳ кардем - ҳамаи мо аз камолоти Худо маҳрумем ва ҳамаи мо сазовори ба дӯзах рафтан ҳастем, зеро мувофиқи Китоби Муқаддас ҳама дурӯғгӯён сазовори ҷаҳаннам мебошанд. Мо қаблан дурӯғ гуфта будем, аммо хушхабар ин аст, ки гарчанде ки мо гуноҳ карда бошем ҳам, Худо моро дӯст медорад ва намехоҳад, ки мо ба дӯзах равем - аммо албатта Ў ҷиддӣ аст, вақте мегӯяд, ки он одамон қисми онҳо дар кӯли оташ - барои ҳамин Ў барои наҷоти мо коре кард.

Китоби Муқаддас мегӯяд: "Аммо Худо муҳаббати Худо нисбат ба мо бо он таъриф мекунад, вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд." Пас, мо ҳама гунаҳкорем ва ҳамаи мо сазовори ба дӯзах рафтан ҳастем - аммо Китоби Муқаддас мегӯяд, ки Исо Масеҳ барои мо мурд. Вақте ки Китоби Муқаддас мегӯяд, ки Ў барои мо мурд, чӣ маъно дорад ки У ба ҷои мо ҷазо гирифт. Исои Масеҳ Писари Худост. Ў ба ин замин омад, ки Худо дар ҷисм зоҳир шуд, Ў ҳаёти комили бегуноҳ дошт, Ў дар ҳама ҷиҳатҳо озмуда шуд, чунон ки мо ҳанӯз бегуноҳем. Ў мӯъҷизаҳои зиёд мекард, дар рӯи об роҳ мерафт, беморонро шифо мебахшид, мурдагонро эҳё мекард, обро ба шароб табдил меод, вале каломи Худоро низ мавъиза мекард. Вақте ки рост мегӯӣ,

бисёр одамон хафа мешаванд - бинобар ин бисёр одамоне буданд, ки аз Исо нафрат доштанд ва дар ниҳоят Исоро дастгир карданд, Ўро латуқуб карданд, таҳқир карданд, қамчинкорӣ карданд ва дар ниҳоят Ўро ба салиб меҳқуб карданд - ва Китоби Муқаддас мегӯяд, ки вақте ки Ў дар он салиб буд, "Худи Ҳуд гуноҳҳои моро ба гардани Ҳуд бардошт бадан дар болои дарахт". Ҳамин тавр, ҳар гуноҳе, ки ман кардаам ва ҳар гуноҳе, ки шумо кардаед, гӯё Исо ин корро карда бошад - Исо ҷазои гуноҳҳои моро ба дӯш гирифт. Пас аз он ки Ў дар салиб мурд, аскарон Ҷасади Ўро бурданд ва дар қабр дафн карданд - Ҷони Ў се рӯзу се шаб ба дӯзах афтод ва пас аз се рӯз аз мурдагон эҳё шуд. Ва Ў ҳатто

ба шогирдон сӯроҳҳои дастанаи ва сӯроҳи паҳлӯяшро нишон дод, то исбот кунанд, ки Ў воқеан аз мурдагон эҳё шудааст. Исои Масеҳ барои ҳар як одами ҷаҳон мурд - Китоби Муқаддас мегӯяд

ӯ " на танҳо барои гуноҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон низ мурд", аммо оё ҳама ба таври худкор ба осмон
мераванд? Не, як коре ҳаст, ки мо бояд наҷот ёбем - Китоби Муқаддас ин саволро дар боби 16 Аъмол медиҳад "Ҷанобҳо, ман чӣ кор
кунам, то наҷот ёбам - ва онҳо гуфтанд: Ба Худованд Исои Масеҳ имон овар ва наҷот хоҳӣ ёфт. , ва хонаи ту."

Аҳамият диҳед, ки ӯ нагуфт: "ба калисо рав ва наҷот хоҳӣ ёфт", огоҳӣ ӯ нагуфтааст, ки " дар табақи пул бидеҳ ва наҷот меёбӣ",
аҳамият диҳед, ки ӯ нагуфтааст. 'ҳаёти худро тағир диҳед ва гуноҳ карданро бас кунед ва наҷот хоҳед ёфт".

Инҳо ҳама корҳои хубанд, аммо ягона чизе, ки мо бояд анҷом диҳем, то наҷот ёбем, ин имон ба Худованд Исои Масеҳ аст. Юҳанно
3:16 оят маъмултарин дар тамоми Китоби Муқаддас аст - "Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ
ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад". на ҳар кӣ ба қадри кофӣ хуб аст, на ҳар кӣ ҳаёти худро дигар мекунад,
балки ҳар кӣ ба ӯ имон дорад, нагӯед. Китоби Муқаддас мегӯяд: «Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, на аз худатон; ин
атои Худост, на аз аъмол, то ки касе фахр накунад» . , мо танҳо бо имон овардан ба Исои Масеҳи Худованд ва таваккал кардан ба Исои
Масеҳи Худованд ҳамчун Наҷотдиҳандаи худ наҷот меёбем, на бо таваккал ба корҳои худ.

Аз ин рӯ, Китоби Муқаддас мегӯяд, ки наҷот тӯҳфа аст - "Зеро ки музди гуноҳ мамонт аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи
Худованди мо Исои Масеҳ аст" - Акнун, тӯҳфа ҳамеша ройгон аст - шумо надоред. ба даст овардани он ё пардохти он - агар шумо онро
ба даст меоред ё барои он пардохт мекунад, ин тӯҳфа намебуд. Ҳада аз ҷониби ҳадакунанда пардохта мешавад ва он ба гиранда
ройгон дода мешавад. Исои Масеҳ барои атои наҷоти мо пардохт, вақте ки ӯ дар салиб барои мо мурд. Ӯ барои наҷоти мо бо хуни худ
пардохт - ҳамаи мо бояд кард
он атои ройгонро қабул кунед ва онро танҳо бо имон ба Исо қабул кунед - бо имон ва эътимоди мо ба Исо. Ин аст қисми муҳимтарини
ин паём: вақте ки мо ба Исои Масеҳ имон дорем, Ӯ ба мо ҳаёти ҷовидонӣ медиҳад.

Китоби Муқаддас мегӯяд: «Аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст» . Калимаи абадӣ маънои
абадӣ дорад - пас агар Худо ба мо ҳадае диҳад, ки абадӣ боқӣ мемонад, мо бояд онро чанд маротиба қабул кунем? Танҳо як бор, зеро
он абадӣ боқӣ мемонад. Исо гуфт: «Ва Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам, ва онҳо ҳеҷ гоҳ нобуд нахоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас
онҳоро аз дасти Ман кашида нахоҳад гирифт» .

Ҳамин тавр, вақте ки мо ба Исои Масеҳ имон дорем, мо то абад наҷот меёбем - ҳеҷ коре карда наметавонем, ки наҷоти худро аз даст
диҳем, Ӯ ваъда додааст, ки "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам" ва "Ҳеҷ чиз наметавонад аз якдигар ҷудо шавад.
моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Акнун, биед бигӯем, ки шумо пас аз он ки ба Исои Масеҳ имон овардед, кори бад кардед ва бигӯед, ки шумо бояд кори аз ҳад зиёдро
ба мисли куштор анҷом диҳед.

Хуб, хуб, аён аст, ки агар шумо одамкушӣ кунед, Худо саҳт хашмгин мешавад ва Худо шуморо ҷазо медиҳад, аммо ин ҷазо дар ин
умр меояд. Хуб, мо он чизеро, ки дар ин ҳаёт ҳамчун масеҳиён меорем, дарав хоҳем кард. Дар Китоби Муқаддас гуфта шудааст: «Барои
он ки Худованд ҳар киро дӯст дорад, ҷазо медиҳад ва ҳар писареро, ки қабул кунад, тозиёна мезанад» . Масалан: волидони хуб барои
фарзандони худ қоидаҳо доранд. Агар фарзандонашон
аз аҳкомашон саркашӣ кунанд, ислоҳ мешаванд ва ҷазо хоҳанд дод, аммо партофта намешаванд

аз оила. Онҳо ҳамеша фарзандони худ хоҳанд монд, ҳатто агар онҳо қоидаҳоро вайрон кунанд - ин дар назди Худо як чиз аст.

Китоби Муқаддас мегӯяд: «Лекин ба ҳар кӣ Ӯро қабул кард, ба онҳо қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд, ҳатто ба исми Ӯ имон овардаанд» . Пас, агар шумо ба исми Исои Масеҳ барои наҷот имон оваред, шумо писари Худо ҳастед, шумо фарзанди Худо ҳастед ва чунон ки волидон барои онҳо қоидаҳо доранд.

фарзандон, Худо барои фарзандони худ қоидаҳо дорад. Агар шумо қоидаҳои Худоро вайрон кунед, Ӯ шуморо дар ин ҳаёт ҷазо медиҳад. Ҳоло, агар шумо гуноҳи бузург ба мисли куштор кунед, шумо ҷазои бузург хоҳед гирифт - агар шумо гуноҳи бузург ба мисли зино кунед, ҷазои бузург хоҳед гирифт. Агар шумо гуноҳи хурдтар кунед, ҷазои камтаре хоҳед гирифт. Аммо шумо барои гуноҳҳои худ дар ин зиндагӣ ҳамчун фарзанди Худо ҷазо хоҳед гирифт - аммо шумо ба ҳар ҳол писари Ӯ хоҳед буд, Ӯ шуморо дӯст медорад, ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунад ва тарк намекунад - фарзанди Худо ҳамеша фарзанди Худост.

Вақте ки мо наҷот ёфтем - мо ҳамеша наҷот меёбем, зеро мо ҳаёти ҷовидонӣ дорем. Шумо ҳеҷ гоҳ кофӣ набудед, ки наҷот ёбед. Шумо ҳеҷ гоҳ ин қадар бад буда наметавонед, ки Ӯ наҷоти шуморо аз байн мебарад, зеро ин ҳама аз файз аст - бинобар ин шумо танҳо як маротиба наҷот ёфтан лозим аст.

Акнун, биёед як баррасии зудро анҷом диҳем: ҳамаи мо гунаҳкорем, ҳамаи мо сазовори рафтан ба дӯзах ҳастем. Исои Масеҳ моро дӯст медорад, Ӯ дар салиб барои мо мурд, Ӯ дафн карда шуд ва аз нав эҳё шуд - ки барои гуноҳҳои мо подош дод ва ба ҳар касе, ки ин атои ройгонро бо имон ба Исо қабул мекунад, наҷот медиҳад.

Ҳамин тавр, агар шумо боварӣ дошта бошед, ки шумо ба биҳишт меравед, зеро шумо шахси хуб ҳастед, пас шумо ба дӯзах хоҳед рафт, зеро шумо танҳо ба Исо боварӣ надоред - шумо ба худ боварӣ доред.

Агар шумо фикр кунед, ки шумо ба осмон меравед, зеро шумо ба калисо меравед ва зиндагии хуб доред ва гуноҳ карданро бас кардаед ва аз гуноҳҳои худ бармегардед - ин маънои онро дорад, ки шумо ба наҷоти амалҳо така мекунад ва шумо ба худ эътимод доштан - Шумо бояд тамоми имон ва эътимоди худро танҳо ба Исои Масеҳ гузоред, то наҷот ёбед.

Исо огоҳ кард, ки одамони зиёде дар рӯзи охир назди Ӯ меоянд ва мегӯянд: «Худовандо! Худовандо! Оё мо ба исми Ту нубувват накардаем ва ба исми Ту девҳоро берун наовардаем ва ба исми Ту корҳои аҷоибӣ зиёде накардаем? Ва он гоҳ ба онҳо хоҳам гуфт: Ман ҳеҷ гоҳ шуморо нашинохтам, аз Ман дур шавед, эй бадкорон» .

Аҳамият диҳед, ки он одамон чӣ гуфтаанд - мо ҳамаи ин корҳоро анҷом додем. Онҳо фикр мекарданд, ки метавонанд бо корҳои худ биҳиштро ба даст оранд.

Аммо Китоби Муқаддас мегӯяд, ки наҷот аз аъмол нест, мабодо касе фаҳр накунад." - шумо бояд ба Исо имон оваред, на ба худатон, ва аз ин рӯ, агар шумо ҳоло ин хабарро мешунавед ва боварӣ доред, ки Исои Худованд Масеҳ барои ҳамаи гуноҳҳои шумо мурд ва аз нав эҳё шуд ва шумо боварӣ доред, ки наҷот танҳо бо эътимод ба кори анҷомёфтаи ӯ дар салиб аст ва шумо омодаед, ки тамоми имон ва эътимоди худро ба Ӯ гузоред - ман шуморо даъват мекунам, ки дуо гӯед, як дуои кӯтоҳ бо ман, ки дар он шумо метавонед аз Худо хоҳиш кунед, ки шуморо фавран наҷот диҳад ва ин як ҳодиса аст - аз нав таваллуд шудан як ҳодисаи ягона аст. Ман ба шумо имоматӣ мекунам – шумо метавонед пас аз ман такрор кунед.

Аммо боварӣ ҳосил кунед, ки шумо ба ин бовар мекунад ва инро аз таҳти дил меғӯед - Исои азииз, ман медонам, ки ман гунаҳкор ҳастам, ман медонам, ки ман сазовори ба дӯзах рафтанам ҳастам, аммо ман боварӣ дорам, ки шумо дар салиб барои он мурд. тамоми гуноҳҳои ман ва аз мурдагон эҳё шуд. Лутфан маро ҳудӣ ҳозир наҷот деҳ ва ба ман ҳаёти ҷовидонӣ деҳ. Ман танҳо ба ту боварӣ дорам, ки Исо, Омин.

Акнун, агар шумо ин дуоро дуо карда бошед ва ба он бовар кунед, шумо наҷот меёбед ва то абад наҷот меёбед.

Ва ин беҳтарин хабарӣ ҳама вақт аст, бинобар ин калимаи Инҷил маънои «хабарӣ хуш» -ро дорад. Ин хабарӣ бузург аст. Акнун, ки шумо наҷот ёфтед, шумо ду интиҳоб доред: шумо метавонед тавре зиндагӣ кунед, ки ҷаҳон зиндагӣ мекунад ва шумо ба ҳар ҳол наҷот хоҳед ёфт, шумо ба осмон меравед, аммо шумо ҳамеша хоҳед буд.

аз ҷониби Худо ҷазо дода шудааст.

Ва шумо аз ҷониби Худо баракат хоҳед шуд, ё шумо метавонед ба калисои хуби баптистӣ рафтан, хондани Китоби Муқаддас, омӯзиши бештар, риояи аҳкоми Худо ва корхоеро, ки Худо аз шумо меҳаҳад, иҷро кунед, ва он гоҳ шумо аз ҷониби Худо баракат хоҳад шуд. Ташаккур барои шунидани ин паём, Худо ниғахбонатон бошад ва рузатон муборак бошад.